

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 122/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B5-60C/19/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom mestského súdu, na ktorý od júna 2023 prešiel výkon súdnictva z Okresného súdu Bratislava V.

2. Sťažovateľovi bolo v apríli 2018 vznesené obvinenie, a potom bola proti nemu podaná obžaloba zo zločinu vydierania. Spod obžaloby bol oslobodený, a preto sa v namietanom konaní žalobou z marca 2023 proti štátu domáha náhrady škody (2 197,12 eur) a nemajetkovej ujmy (60 000 eur). Štát sa k žalobe vyjadril v auguste 2023. V marci 2024 sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú predseda súdu vyhodnotil ako nedôvodnú. V septembri 2024 sa sťažovateľ vyjadril k vyjadreniu štátu a v októbri 2024 rozšíril žalobu o úrok z omeškania. Mestský súd vykonal pojednávania v apríli a septembri 2025 a rozsudkom z októbra 2025 žalobe sťažovateľa sčasti o zaplatenie nemajetkovej ujmy 10 000 eur s úrokom z omeškania vyhovel a vo zvyšku ju zamietol. Proti tomu sa obe strany odvolali, pričom mestský súd následne doručoval podania strán.

3. Sťažovateľ zdôrazňuje význam sporu, ktorý si vyžaduje osobitnú rýchlosť konania (III. ÚS 127/2024), a to, že ani po takmer troch rokoch od podania žaloby nie je o jeho nároku právoplatne rozhodnuté. Osobitne namieta zdĺhavý postup predchádzajúci nariadeniu prvého pojednávania, ktorý spočíval v oneskorenom doručovaní podaní. Len to podľa sťažovateľa odôvodňuje záver o porušení jeho ústavných práv (I. ÚS 521/2023). Zdôrazňuje, že už v tomto

štádia konania urgoval postup súdu a sťažoval sa na priet'ahy. Je toho názoru, že v dôsledku podania odvolaní a potreby rozhodnutia o výške náhrady trov konania bude konanie trvať ešte určitú dobu, a preto v primeranej lehote nebude nastolená právna istota.

II.

4. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

5. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa skúma s prihliadnutím na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02). Prihliada sa aj na význam sporu pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02). Nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má za následok porušenie ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Ojedinelá nečinnosť súdu v trvaní niekoľkých mesiacov nemusí zakladať ich porušenie (II. ÚS 63/05).

6. Treba súhlasiť so sťažovateľom, že konanie vo veci nároku na náhradu škody spôsobenej štátom si vyžaduje osobitný prístup všeobecných súdov. Hoci odôvodnenie rozsudku mestského súdu o jeho nároku má hypertrofických 20 strán, nemožno dospieť k záveru, že by konanie vykazovalo akékoľvek prvky skutkovej alebo právnej náročnosti veci. Z toho možno nepochybne vyvodiť, že postup mestského súdu v konaní nebol optimálny a v priebehu prvých dvoch rokoch od podania žaloby sa vyznačoval priet'ahmi vo vykonávaní celkom jednoduchých úkonov doručovania podaní strán.

7. V konaní došlo k priet'ahom, no ich intenzita neodôvodňuje záver o porušení ústavných práv sťažovateľa. Je tomu tak preto, že v priebehu roka 2025 mestský súd postupoval efektívne, čo viedlo k tomu, že bolo do menej ako troch rokov od podania žaloby rozhodnuté o nároku sťažovateľa. V tejto súvislosti nie je dôvod na to, aby bol záver o porušení ústavných práv sťažovateľa vyvedený zo sťažovateľom podsúvaného predpokladu o tom, že konanie bude ďalej trvať neprimeranú dobu. Všeobecným súdom stále nič nebráni v tom, aby bol spor sťažovateľa so štátom vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania právoplatne rozhodnutý v priebehu niekoľkých mesiacov. Neobstojí odkaz sťažovateľa na to, že k vysloveniu porušenia jeho ústavných práv stačí to, že pojednávanie bolo nariadené až po uplynutí dvoch rokov od podania žaloby. Vždy treba zohľadniť celkovú dĺžku konania tak, ako tomu bolo aj v sťažovateľom uvádzanom náleze ústavného súdu (I. ÚS 521/2023), keď namietané konanie v čase podania ústavnej sťažnosti trvalo takmer osem rokov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu